

Și totuși nu câștigăm în Irak, Dle Președinte

„Nu”, a răspuns după o vagă ezitare, Robert Gates la întrebarea adresată de comisia senatorială de acreditare a sa pe poziția de secretar al apărării în guvernul american. „Do you think we’re winning the war in Irak?”, a întrebat un senator. „No, sir”, și sute de mii de americani nu și-au putut crede urechilor. Păi... președintele? Nu spune Președintele Bush tot timpul că, de fapt, în ciuda oricăror evidențe care pot proba contrariul, Statele Unite câștigă războiul din Irak? Ca să se convingă că a auzit bine, un alt senator din comisie l-a rugat pe Gates să repete. Și el a făcut-o. Candid și fără prea mari rețineri.

Joi, Senatul Statelor Unite l-a confirmat pe Robert Gates în postul de secretar al apărării, confirmând sprijinul organului legislativ pentru un ministru a cărei poziție cu privire la cea mai spinoasă problemă a administrației americane nu numai că este în totalitate diferită de cea a predecesorului său – „maurul” Donald Rumsfeld trebuind să se sacrifice pentru greșelile șefului său -, dar contrazice și cele mai recente declarații la Președintelui George W. Bush.

Venirea lui Gates este la rîndul ei combinată cu publicarea raportului Comisiei bipartite cu privire la Războiul din Irak, comisie a cărei concluzie este că, departe de a câștiga războiul în Golful Persic, armata americană merge pe o strategie greșită. Concluzia respectivei comisii a fost că acum e nevoie de întărirea efectivului de trupe în Irak, dar că misiunea trebuie schimbată de la combat la instruire a forțelor de ordine locale, pentru ca pînă în 2008 să se poată ajunge la o reducere semnificativă a trupelor

americane. Pus în fața unei asemenea opoziții cu privire la marea „realizare” a administrației sale, Președintele Bush a fost nevoit să recunoască că raportul a avut câteva sugestii interesante. Sigur că asta nu înseamnă mai nimic, cunoscută fiind încăpăținarea liderului de la Casa Albă și convingerea că el este singurul care are dreptate, deși toți cei din jur încearcă să îl convingă de contrariu și se dovedește întotdeauna că au și dreptate.

Din păcate, tergiversarea unor acțiuni hotărâte în Irak, codeala de față mare a Casei Albe nu fac decât să mărească, de la zi la zi, numărul de victime, atât în rândurile populației civile irakiene, care a pierdut un număr impresionant de vieți omenești într-un război pe care nu și l-a dorit și ale cărei premize și scopuri nu le prea înțelege, dar și ale armatei americane – și aici George W. Bush nu mai trebuie să dea socoteală invizibilului deget acuzator al opiniei publice internaționale, de care a dovedit în nenumărate rânduri că nu îi pasă, ci propriilor plătitori de taxe – care numără deja 2900 de soldați căzuți.

Liderul de la Casa Albă e, pentru prima dată de la invazia din Irak, încolțit. A încercat să facă puțin pe dictatorul, să semneze mai multe decrete prezidențiale decât toți predecesorii lui la un loc, i-a păcălit pe cetățenii americani și le-a zgândărit mândriile naționaliste, după vechea metodă folosită de toți dictatorii moderni – atunci când economia merge prost, inventează un dușman extern! – iar acum are pe conștiință (dacă chiar are conștiință!) mii de vieți ale propriilor cetățeni. Înconjurat pe scena politică de un parlament primenit, în care majoritatea democrată, deși fără să ia atitudine foarte activă împotriva-i îi va da cu siguranță bătaie de cap, cu un secretar al apărării care a recunoscut că războiul din Irak este un eșec și cu un raport care reprezintă întregul spectru politic (inclusiv pe republicanii neoconservatori, pe care îi reprezintă) și care îi indică faptul că strategia lui și a lui Rumsfeld în Irak nu a adus decât dezastre, George W. Bush trebuie să

renunțe la atitudinea de cowboy și să înceapă să se gândească la schimbare. Și dacă nu o va face, s-ar putea să rămână în istoria Partidului Republican drept singurul președinte care a contribuit activ la pierderea electoratului tradițional. Iar consecințele unei asemenea pierderi sînt greu de estimat.